

ТЕОДОР СТЪРДЖЪН НЕОБИКНОВЕН МОРЯК

Превод от английски: Любомир Николов, —

chitanka.info

Подпряла брадичка с юмрука си, Джой се облягаше на перилата и гледаше към хоризонта. Беше една от онези нощи, когато човек благославя морето. Грееше пълна луна и изящни вълни плавно се носеха към нея, повлекли подир себе си непроницаемо черни сенки. От време на време лек ветрец с дъх на Флорида и чиста сол дръпваше непокорно кичурче коса изпод копринената забрадка на Джой. Двете бяха едно цяло — Джой и нощта. Двете бяха еднакво красиви, нежни и топли... и също тъй еднакво прикриваха невидимата си сила под лунни мечтания.

Почти под нея един делфин подскочи край кораба и мощният плясък я стресна.

— Бягай, приятел — тихо му каза тя. — За теб този кораб може и да е играчка, но за мен е затвор. Просто нямам представа за какво ти е този стар, мръсен танкер, като си имаш простора. Бягай, приятел.

— Абе, знам ли — обади се тихо някой до нея. — И ти да беше киснала деветнайсет години в солена вода, нямаше да си наясно.

Тя подскочи и ахна.

— Как... кой... откъде накъде се промъквате зад хората?

— А вие откъде накъде ми окупирате личната Стена на плача?

— За ваше сведение, моряко — осведоми го тя, — в момента използвам законното си право на усамотение, което ми бе отнето по най-груб начин. — Огледа го високомерно. Имаше лице на мечтател и ръце на борец. Останалото беше високо и стройно, без грам излишна тлъстина. — Доволен ли сте сега?

— Съвсем не — любезно отвърна той. — Този кораб не е пътнически и никога няма да бъде. Обикновен бензиновоз. Но всеки път щом някоя едра риба завърти телефоните и ни спусне парашутист, въпросният парашутист незабавно заграбва всички привилегии, предназначени за командирите и свободния екипаж.

— А вие сте?

— Обикновен моряк от нощната вахта, на вашите услуги в разумни граници.

— Обяснете — каза тя с нежно гласче, издаващо, че е на път да изгуби търпение.

— С удоволствие — отвърна той и скромно добави: — Както разбирате, удоволствието ще е докато съм тема на разговора.

— Напълно разбирам — процеди тя през стиснати устни. В тъмните ѝ очи затрептяха огнени точки и тялото ѝ потръпна от усилието да се владее. Досега не бе видяла добро от буйния си характер; нали тъкмо заради него бе тук, с този непоносим тип на някакъв гаден стар кораб.

— Всяка нощ в дванайсет без двайсет — продължи най-учтиво онзи проклетник — моят приятел от предишната вахта ме буди с думите: „Хайде на вахта“. Навличам гащиризона, грабвам каскета и идвам тук, на лодъчната палуба, където петнайсет минути душа вятъра и си казвам: „Чаровен...“

— Чаровен?

— Да, такъв съм, нали? Чаровен, драга госпожице... — Той безшумно събра петите на обувките с платнени подметки, каквито се носят на танкерите. — ... Чаровен е скромната ми фамилия. Та, казвам си: „Чаровен, тази нощ ще вали“. Или пък: „Тази нощ няма да вали“. Винаги излизам прав и си казвам: „Чаровен, ти си страхотно момче“. После си припомням миналото и го намирам задоволително.

— Що за *глупости* ми говорите? — гневно избухна тя. Вече нищичко не разбираше, а това бе нещо ново за нея. Далеч по-яроствни думи прииждаха в гърлото ѝ, трупаха се върху езика, но той ги възпря само с едно движение — вдигна пръст пред устните си и се ухили широко. Тя се смири и отстъпи пет сантиметра назад. Той веднага се приближи с още десет. Стана ѝ малко неудобно.

— Тази вечер — продължи той с плътен, спокоен глас — дойдох тук както винаги и очаквах всичко да си е същото. Останалото... — Ръката му се повдигна в многозначителен жест. — Останалото го знаете. Магията бе разрушена. Вече няма как да си кажа: „Чаровен, гледай колко чудесно момиче. Много е хубаво, но завинаги ще остане извън живота ми“. Тази нощ ще вали.

— Престанете — изпъшка тя. — Повече не издържам. Махайте се!

— Ще се махна — твърдо изрече той, — защото дългът ме зове. Трябва да сменя вахтения и единствено заради това ще ви напусна. Лека нощ, Джой.

— Лека нощ — отвърна тя, преди да се усети.

— Разбира се, малкото ми име е Принц — добави той и изчезна нейде към носа.

Принц Чаровен!

Изнемощяла, тя подпря лакти на парапета и опита да се опомни. Луната внезапно изчезна зад парцалив облак и щагите тихо застанаха. „Тази нощ ще вали.“ Тя слезе да си легне.

Но нещата спряха дотук. Да си легне не беше проблем, обаче сънят не идваше. След като половин час се вслушва тревожно в нарастващия вой на вятъра и пляска на вълните по ръждивия корпус, тя се предаде, щракна нощната лампа и се замисли за разни неща.

Какви? Ами например за това ужасно пътуване. Шантавата идея бе на леля Хагар, естествено. Неукротеният гняв от срещата с онзи нахален моряк се прехвърли към спомена за безизразната лелина физиономия. Ето как стана всичко:

Бащата на Джой бе една от онези легендарни личности, които започват от нулата, сетне с кървава пот и изумителен търговски нюх натрупват богатство. Когато съпругата му почина при раждането на Джой, той удави мъката в работа и резултатът се изразяваше с шестцифрени суми. Но затънал в делата си той нямаше време за дъщеричката и я повери на сестра си Хагар с нареждане да ѝ се осигури най-доброто частно образование и да бъдат положени особени грижи за нейното усмиряване.

Защото Джой имаше ужасен характер. Баща ѝ почина преди три години, когато тя учеше в колеж, но макар дотогава да се бяха срещали само четири-пет пъти, той отлично познаваше нрава ѝ, защото го бе наследила от него. Възпитанието на Леля Хагар и множеството настойници пресметливо гонеше една-единствена цел — да удави този характер в потоп от правила и ограничения. Само че просто не стана. Нравът си беше жив и здрав, даже още по-буен поради принудителното кротуване.

Когато леля Хагар ѝ каза за това пътуване, тя избухна.

— Такава бе последната воля на баща ти, скъпа, да попаднеш в напълно нова и непозната среда, която да премахне последните остатъци от буйния ти нрав, който толкова го тревожеше.

Леля Хагар винаги говореше така — като речник на литературния език.

— Изобщо *не съм* буйна! — яростно възрази Джой.

— Не ме прекъсвай — строго каза леля Хагар. — Открих точно каквото ти трябва. Утре по пладне се качваш на кораба „Нуева“ и

заминаваш за Порт Артър, Тексас. Аз потеглям по суша и ще те чакам там.

— О, кораб! Туристически ли?

— Не, Джой, танкер с водоизместимост седем хиляди тона и трябва да кажа, че положих големи усилия, за да те вземат на борда. Един приятел на баща ти ми оказа лична услуга.

Точно тогава Джой избухна. Някакъв си гаден танкер! Докато беснееше, леля й седеше и слушаше търпеливо. Каза само:

— Това е положението, Джой. Баща ти изрично спомена в завещанието си, че аз трябва да избира този последен щрих от твоето възпитание. Ако приемеш преценката ми, няма какво повече да говорим. Но ако възразиш, ще бъдеш принудена да ме послушаш. Пригответи си багажа.

Това бе последната капка. Но нямаше смисъл да се бунтува; знаеше го от безброй предишни мъчителни сцени. Набиеше ли си нещо в главата, леля Хагар никога не отстъпваше. А в случая за Джой бе просто невъзможно да избегне пътуването. Нито за миг не оставаше извън надзора на любезни, но твърди прислужници, а и леля Хагар лично я дебнеше с орлов поглед. Питаше се само що за смахната игра е това.

А когато стъпи на борда (не избяга в последния момент само защото огромната лимузина на леля Хагар се тъмнееше край кея и шофьорът изчака докато изтеглиха швартовите въжета), корабът се оказа доста приятен. Не искаше да го признае, но трябваше да бъде честна пред себе си. Капитан Ейвъри и главният механик, с които се хранеше, полагаха всички усилия да се държат любезно. След три дни тя взе да се успокоява, а на четвъртия вече беше съвсем нормална. И тъкмо сега трябваше да срещне този отвратително самодоволен моряк! Зачуди се дали да не каже на капитана, после реши да премълчи. Просто нямаше да му обръща внимание. Това беше най-доброто лекарство за самовлюбени типове.

— Ти си Принц Чаровен — каза тя на възглавницата.

После я цапардоса с все сила и заспа.

На другия ден стана рано, изпълнена с планове как точно да го пренебрегне. Щеше да го съсипе. Да смаже с оскърбителната си липса на интерес. Щеше... но кой знае защо нещата не потръгнаха. През цялата сутрин напразно се оглеждаше да го види. Какво ли не би дала,

за да се разходи назад към моряшкото помещение и да надникне в бърлогата му. Но капитан Ейвъри бе поставил категорично условие: никакви разходки към кърмата.

Около единайсет часа тя не издържа. Уж случайно се вмъкна в щурвалната кабина и попита кормчията какво правят сутрин моряците от нощната вахта.

— Спят — тросна се той и ѝ обърна гръб.

Почувства се ужасно, ужасно глупава.

След обяд го видя да боядисва съсредоточено люка на машинното отделение. Разсеяно се поразходи по горната палуба, спря над него и се загледа. Онзи мълчеше. Тя отлюспи с връхчето на обувката си парченце боя от парапета и небрежно го подритна във врата му. Той вдигна очи, погледна я и продължи да маже. Гневът я задави отново.

— Здравсти — каза тя най-любезно.

— Изчезвайте — отсече той. — Да не искате да ме уволнят?

— Да — отвърна тя и се прибра в каютата.

Ама че колосално нахалство! Какъв... какъв... не, просто нямаше думи. Повече нямаше да му проговори!

Твърде странно решение, като се има предвид, че точно в дванайсет без двајсет през нощта отново се озова на лодъчната палуба. Времето пак беше спокойно, но облачно и корабът тънеше в мрак. Откъм бакборта примигваше фарът на остров Тортугас. Лекият ветрец откъм кърмата само правеше въздуха съвършено неподвижен, тъй че всеки звук се разнасяше гръмко и тя ясно чу твърдите му стъпки още докато слизаше по трапа. Затаи дъх и зачака да зърне високата сянка, после бързо обърна гръб.

Той заговори:

— Да, Айвън, прав беше. Онова глупаво момиче пак е дошло да ти съсипе вечерта. Но потрай, Айвън, трай си, братко. След два дни сме в Галвистън и тя завинаги ще напусне твоя живот.

— Айвън ли? — запита тя, защото за миг любопитството ѝ бе надвило гнева. Пристъпи напред и се вгледа в лицето му. Да, все същата бронзова физиономия със същата високомерна усмивка. — Мислех, че се казвате Принц Чаровен.

— Така ли си мислите? Да, но вече не съм Принц Чаровен. Името ми е Айвън. Освен това съм център на вселената, Кикиморо.

— Кикимора ли ме нарекохте? — слиса се тя.

— Несъмнено. Мислех си за вас. Според мен сигурно са ви наричали всичко друго, освен Кикимора. Нали разбирате, трябва да бъдем оригинални. И тъй, за да не съм като другите, ще ви наричам Кикимора.

Тя усети как лицето ѝ пламва и се зарадва, че е тъмно. Думите му бяха напълно верни и в известен смисъл дори можеха да бъдат взети за комплимент. Внезапно осъзна, че той се присмива и на себе си, а това бе същинско откритие. И типично по женски престана да го мрази за безобидните нападки.

— Значи вие сте онзи, дето върти света — учтиво каза тя. — Разкажете ми как го правите.

— Тази нощ няма да вали — изплъзна се той. — Вие сте разглежена и своенравна хлапачка. Чуждите чувства изобщо не ви вълнуват. Освен това сте високомерна, тесногръда и некадърна за нищо. А отгоре на всичко...

Спокойният, равномерен глас бе прекъснат от плесница по устните. Той не отскочи и дори не ахна; просто посегна, хвана я за врата и я зашлеви здравата.

Двамата стояха един срещу друг в мрака и се гледаха мълчаливо — тя просълзена от ярост, той напълно спокоен на вид, само с леко повдигнати вежди и едва потрепващо крайче на устните.

— Много ми допадат тези приятни беседи — каза той след няколко напрегнати секунди, — но за четири часа ще трябва да ви лиша от компанията си. Лека нощ, Джой.

Леко потръпвайки, тя отвърна:

— Лека нощ, господин...

— Хоу — каза той откъм трапа и изчезна.

Айвън Хоу!

Облакътена на перилата тя отправи поглед към отминаващите вълни и се заслуша в шумоленето на милиони мехурчета около корпуса. Летяща риба изхвъркна над водата сред фосфоресциращ проблясък и тя видя как опашката ѝ проряза синкава бразда по върха на следващата вълна. Айвън... искаше ѝ се да ругае, но вместо това се разсмя. После малко поплака. Накрая слезе долу и уморено се просна на койката.

Айвън... Принц... Имената, устните, очите му танцуваха като вихрена въртележка в объркания ѝ мозък. Никога през живота си не бе срещала по-откровен, по-студен и чаровен човек... Чаровен...

Трябва да бяха минали около два часа, когато тя изведнъж подскочи на койката. Какво бе казал? „За четири часа ще трябва да ви лиша от компанията си“. В четири сутринта вахтата му свършваше! Та това си бе чист намек да го чака, когато излезе на палубата.

— Ще ми заповядва той! — възмутено изрече тя, докато ставаше от койката. — И си въобразява... — Облече се набързо. — ... че ще му играя по свирката! — Преметна на лакът пуловера. — За какъв се мисли? — Тихичко се измъкна навън и възмутена от дън душа тръгна към лодъчната палуба. — Ще ми нарежда да го чакам в четири през нощта!

Но бе подранила. Чукаха седем камбани и тя седна до лодките. Имаше да чака още половин час.

— Какво? — запита се тя изведнъж.

Ами... нищо. Нищичко. Всъщност и за двама им нямаше ни най-малко значение дали пак ще се срещнат. Не, глупости. Просто нелепо. Оставаше ѝ само едно — да слезе и да си легне. Така подсказваше логиката. Студената, ясна логика.

И тя продължи да го чака.

Сякаш след цяла вечност камбанката звънна веднъж. Още двайсет минути. Тя чу как на кърмата вахтеният моряк крачи из влажната тъмнина. Потръпна и погледна луната. Приличаше на призрак, удавен в море от сивкав мъх.

Навярно бе задрямала; осемте удара на камбаната я стреснаха. Скочи и се озова в прегръдките на вахтения, който бе изникнал ненадейно, досущ като джин от приказката за Аладин. Той я целуна съвсем лекичко. Имаше право. Наистина бе център на вселената.

После ненадейно я бутна назад и тя седна до лодката доста тромаво.

— Слушай, Кикиморо — започна той без предисловия, — аз не съм кой да е. Вече нямам представа с колко точки вода в тая игра. Натрих ти носа повече, отколкото заслужавах — е, стига ти толкова вече — и дори тази вечер те шамаросах без да се извиня, макар че си беше напълно заслужено.

— О, Айвън...

— Ще бъдеш ли така добра да си държиш затворено декоративното лицево отворстие, или аз да ти го затворя? Както казвах, преди да ме прекъснеш тъй невъзпитано, не съм кой да е. Сега ще ти обясня защо. Леля ти Хагар е моя приятелка, беше приятелка и на покойния ми баща. Тя е много умна делова дама, нищо че носи онези ужасни рокли. Не знам дали някога си била в състояние да я оцениш, но ѝ дължиш много повече, отколкото предполагаш. Един Господ знае защо, но тя много те обича. От теб зависи да ѝ се отплатиш. Аз ще ти помогна.

— О, така ли? — отвърна Джой с леден глас и топлината на неговата целувка изведнъж отлетя от устните ѝ. — И кой си ти?

За пръв път в гласа му прозвуча изненада.

— Ами че аз съм Винс Рандъл. Бъдещият ти съпруг. — Без да обръща внимание на смаяното ѝ възклицание, той продължи: — Сигурно не си чувала за онази част от завещанието, в която баща ти нарежда когато попаднеш в среда, където няма значение какво ще счупиш и колко ще побеснееш — тоест тук — някой да бъде назначен за временен ангел-пазител. И на сцената излизам аз. Според инструкциите на леля ти трябваше да те ядосвам колкото се може повече, докато осъзнаеш колко си глупава. През първите три дни нямаше нужда да се намесвам; личеше от пръв поглед. Когато взе да ти става приятно, дойдох аз и провалих всичко.

Тя докосна ръката му.

— Защо ми казваш всичко това?

— Защото не можах да се справя. Влюбих се в теб — небрежно отвърна той. — Всичко стана по моя вина. Преди месец си взех отпуск и плавах на този кораб. Разказах на Хагар. Обещах да се грижа за теб до края на пътуването. А сега обещавам да се грижа за теб до края на живота си. Какво ще речеш?

— О, значи на всичко отгоре ми правиш *предложение*. Ти, самодоволно, надуто, студенокръвно влечуго! Ти... ти... о, скъпи, разбира се, че съм съгласна! И не ме интересува какво ще рече леля Хагар.

— Тя рече, че няма нищо против. Допадала ѝ иронията на съдбата. Вчера ѝ пратих радиограма. Хайде да слезем и да събудим Стареца, той има право да ни ожени.

— Капитан Ейвъри... но ще поиска ли? Искам да кажа, няма ли да се ядоса?

— Че защо? Той работи за мен. Аз съм собственик на компанията.

Двамата слязоха да събудят Стареца и първия помощник.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.